

Tekstoppgave A

Hjulpet av elskovs vinger er dog forfølgerens hurtigst, 540

nægter sitt bytte rist eller ro og er like i hælen

på hende, så at hans ånde kan nå hendes flagrende lokker.

Pénéusdatterens kræfter forsagter til sidst , og hun blegner,

knust af sin hastige flugt, og med blikket på Pénéus' bølger

råber hun: ”Fader, så hjælp mig! – såfremt floder er guder – 545

lad min kun alt for forførende ynde forgå og forvandles!”

Bønnen var ikke til ende, før arme og ben bliver tunge,

et tyndt lag bark vokser frem over brysternes yndige kurver,

håret forvandles til blade, og armene bliver til grene,

foden, der just var så rap, skyder træge rødder af jorden, 550

ansigtet bliver til krone – og stråler stadig av skønhed.

Phoebus er lige forelsket og lægger armen om stammen,

mærker, at hjertet bestandig slår derinde bag barken,

knuger, som var det arme og ben, hendes grene i favnen,

kysser på træet – men træet forsøger at undvige kysset. 555

Da siger guden: ”Siden du ikke kan blive min hustru

skal du dog altid være mit træ. Som pryd vil jeg lægge

dig om mit hår og dig om mit kogger og dig om min lyre.

Tekstoppgave B

Din feige stympet! Det er verste ord jeg kan få sagt
med tungebånd om slik umandighet som din.

Du kom til meg! Så du? Min største uvenn her!

Vit, slikt er ikke mot og tapperhet: når først

du er gemen og så meg rett i øyet ser, 470

nei, det er verste sjelsskavank som man på jord

kan finne: skamløshet. Men godt du kom for det.

For det skal lette hjertet å få sagt alt stygt

til deg, som det skal svi for deg å høre på.

Så la meg da begynne der hvor alt tok til. 475

Jeg reddet deg – ja det vet alle som dro

fra Hellas ut på samme Argo-kjøll som deg -

da du ble utsendt for å tvinge åket på

det ildpustspann, og siden så en død'lig sæd.

Og dragen med de mange ringer som lå rundt 480

Det gyldne skinn som søvnløs vokter, drepte *jeg*,

som dermed viste deg din rednings lyse håp.

Tekstoppgave C

Vi har en forfatning som ikke tar nabostatenes lover til forbilde, for vi etterligner ikke andre, men utgjør selv et mønster. Det kalles demokrati fordi politikk ikke bare er for noen få, men for flertallet. Alle er like for loven når det gjelder private tvistemål, men til offentlige verv foretrekker vi dem som er best ansett, det vil si som har godt omdømme på et eller annet område. Det er ingen turordning, men vedkommendes dyktighet som bestemmer. På den annen side blir heller ingen hindret av fattigdom eller lav status så sant han kan gjøre en innsats for byen.

Det er ikke bare vårt politiske liv som er preget av denne frie innstilling; også vårt daglige liv er fritt for mistenkeliggjørelse av andre. VI ergrer oss ikke over naboen om han lever etter sin egen lyst, og vi gjør ikke livet besværlig for ham med skjeve øyekast, som kanskje ikke skader noen, men like vel er irriterende.